

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 48/24
3.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца "Banca Intesa" a.d. Beograd, са седиштем у Београду, ул. Милентија Поповића бр. 7Б, кога заступа пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, ул. Грчкошколска бр. 1, против туженог АА из ... и тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Миљан Милић, адвокат из Београда, ул. Милоша Поцерца бр. 30, ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву П 36/20 од 14.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Панчеву П 36/20 од 14.06.2023. године у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца у односу на првотуженог АА, и ставу трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Панчеву П 36/20 од 14.06.2023. године у преосталом делу става првог изреке, тако што се **УТВРЂУЈЕ** да Уговор о поклону ОПУ-1035/2018 од 03.10.2018. године оверен од стране Јавног бележника ..., закључен између АА из ... као поклонодавца и ББ из ... као поклонопримца, не производи правно дејство према тужиоцу "Banca Intesa" a.d. Beograd, у обиму потребном за намирење тужиочевог потраживања у износу од 8.965.516,33 динара на име главног дуга са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате, и износу од 685.998,99 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о кредиту бр. ... закљученог дана 24.05.2017. године и Уговора о јемству број ... закљученог дана 24.05.2017. године, као и у износу од 505.173,91 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате и износу од 5.747,87 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о краткорочном кредиту за ликвидност број ... закљученог дана 04.06.2018. године и Уговора о јемству број ...

закљученог дана 04.06.2018. године, што је друготужена ББ дужна да призна и трпи да се из вредности предметних непокретности и то: Остале зграде површине 1461м² број дела ... која се налази у ул. ..., Земљиште под зградом и другим објектом површине 1461м², Помоћна зграда површине 144м², број дела 2, која се налази у ул...., Земљиште под зградом и другим објектом површине 144м², Њива 3. класе површине 3621м², која се налази у ул. ..., које непокретности се налазе на кат.парцели број ..., све уписано у ЛН ... КО ..., продајом у судском извршном поступку намире потраживања овде тужиоца "Banca Intesa" a.d. Beograd, у износу од 8.965.516,33 динара на име главног дуга са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате, и износ од 685.998,99 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о кредиту бр. ... закљученог дана 24.05.2017. године и Уговора о јемству број ... закљученог дана 24.05.2017. године, као и у износу од 505.173,91 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате и износ од 5.747,87 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о краткорочном кредиту за ликвидност број ... закљученог дана 04.06.2018. године и Уговора о јемству број ... закљученог дана 04.06.2018. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртог изреке пресуде Вишег суда у Панчеву П 36/20 од 14.06.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ да тужиоцу "Banca Intesa" a.d. Beograd исплати износ од 431.500,00 динара, на име трошкова парничног поступка, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Панчеву П 36/20 од 14.06.2023. године у ставу другом изреке.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбијен је као неоснован основни тужбени захтев тужиоца "Banca Intesa" a.d. Beograd којим је тражио да се утврди да Уговор о поклону ОПУ-1035/2018 од 03.10.2018. године оверен од стране Јавног бележника ..., закључен између АА из ... као поклонодавца и ББ из ... као поклонопримца, не производи правно дејство према тужиоцу "Banca Intesa" a.d. Beograd, ул. Милентија Поповића бр. 7, у обиму потребном за намирење тужиочевог потраживања у износу од 8.965.516,33 динара на име главног дуга са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате, и износ од 685.998,99 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о кредиту бр. ... закљученог дана 24.05.2017. године и Уговора о јемству број ... закљученог дана 24.05.2017. године, као и у износу од 505.173,91 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате и износ од 49.617,78 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о краткорочном кредиту за ликвидност број ... закљученог дана 04.06.2018. године и Уговора о јемству број ... закљученог дана 04.06.2018. године, што је друготужена ББ дужна да призна и трпи да се из вредности предметних непокретности и то: Остале зграде површине 1461м² број дела ... која се

налази у ул. ..., Земљиште под зградом и другим објектом површине 1461м², Помоћна зграда површине 144м², број дела ..., која се налази у ул. ..., Земљиште под зградом и другим објектом површине 144м², Њива 3. класе површине 3621м², која се налази у ул. ..., које непокретности се налазе на кат.парцели број ..., све уписано у ЛН ... КО ..., продајом у судском извршном поступку намире потраживања овде тужиоца "Banca Intesa" a.d. Beograd, у износу од 8.965.516,33 динара на име главног дуга са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате, и износ од 685.998,99 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о кредиту бр. ... закљученог дана 24.05.2017. године и Уговора о јемству број ... закљученог дана 24.05.2017. године, као и у износу од 505.173,91 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом почев од дана 10.09.2019. године па до исплате и износ од 49.617,78 динара на име обрачунате затезне камате до дана 10.09.2019. године по основу Уговора о краткорочном кредиту за ликвидност број ... закљученог дана 04.06.2018. године и Уговора о јемству број ... закљученог дана 04.06.2018. године. Ставом трећим изреке је обавезан тужилац да туженом АА на име трошкова поступка исплати износ од 555.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој ББ на име трошкова поступка исплати износ од 680.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је у целости, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, као и одлуке о трошковима поступка.

Друготужена је одговорила на жалбу тужиоца.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС" бр.72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца делимично основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Апелациони суд налази да није учињена ни битна повреда поступка из члана 374 став 2 тачка 12, на коју се жалбом посебно указује, јер пресуда садржи јасне разлоге о битним чињеницама, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и ... као корисник кредита, чији је законски заступник – директор био тужени АА, а управник тужена ББ, закључили су Уговор о кредиту дана 24.05.2017. године, којим је кориснику кредита одобрен кредит у износу од 120.000 евра за финансирање набавке обртних средстава, као и Уговор о краткорочном кредиту за ликвидност дана 04.06.2018. године, којим су кориснику кредита била одобрена средства до 500.000,00 динара. За оба уговора су, као средство обезбеђења, закључени уговори о јемству између тужиоца и туженог АА, којим се тужени као јемац платац обавезао да ће банци платити пуноважне и доспеле обавезе

корисника кредита по оба та кредита и за сваки уговор је јемац дао потписане бланко соло менице. Корисник кредита ... није испуњавао своје обавезе из уговора, па је тужилац своје потраживање прогласио доспелим по условима који су уговорени и тада је настала обавеза за туженог АА као јемца – платца да измири обавезе по оба уговора тужиоцу. Потраживање тужиоца по Уговору о кредиту закљученог дана 24.05.2017. године износи укупно 9.651.515,32 динара, од тога је главни дуг 8.965.516,33 динара, а затезна камата 685.998,99 динара. Потраживање по уговору о краткорочном кредиту за ликвидност закљученог дана 04.06.2018. године износи укупно 554.791.69 динара и од тога главни дуг износи 505.173,91 динара, а затезна камата износи 49.617,78 динара. Затезна камата је обрачуната у висини законске затезне камате у складу са Законом о затезној камати, а уговорена камата је већа од камате прописане Законом. У извршном поступку, који је тужилац покренуо пред Основним судом у Панчеву дана 19.03.2019. године, ради наплате овог потраживања против туженог АА на основу веродостојне исправе – менице, донето је решење о извршењу дана 11.03.2019. године, те је одређено да ће се извршење спровести пописом, проценом и продајом покретних ствари извршног дужника, те продајом и намирењем повериоца на непокретностима у приватној својини дужника – туженог АА са обимом удела од 1/2 удела, уписане у у ЛН бр. ... КО ... Њихова тржишна вредност је утврђена у поступку Јавног извршитеља ... из Новог Пазара, и одређена је њихова продаја јавним надметањем, која продаја није успела, а такође није успела ни продаја непосредном погодбом, због чега је поступак извршења настављен пред Јавним извршитељем у Панчеву, у ком поступку је утврђено да дужник није запослен и не остварује зараду, да није остварио право на пензију, нити поседује покретне ствари веће вредности, као и да није уписан у бази података Централног регистра, те да на рачунима у банкама које послују на територији РС није било промета у последњих 6 месеци. Због непостојања имовине подобне за спровођење извршења, донето је решење о обустави извршења дана 04.07.2022. године. У том извршном поступку, наплаћен је од туженог само износ од 43.869,91 динара и то на име дуга из Уговора о краткорочном кредиту за ликвидност, тако да потраживање тужиоца на име законске затезне камате по том уговору је умањено за тај износ, и износи 5.747,87 динара, како је тужилац на рочишту одржаном дана 19.01.2023. године и определио, тј. смањио тужбени захтев на овај износ. Осим тог износа наплаћеног у извршном поступку, тужени АА није ништа више исплатио тужиоцу по основу дуга из наведених уговора.

Дана 28.09.2018. године је објављен оглас о покретању поступка ликвидације над ... у ликвидацији, те је тужилац као поверилац дана 21.12.2018. године поднео пријаву потраживања које има према том друштву. Како привредно друштво није имало довољно средстава за намирење свих својих обавеза, то је решењем Привредног суда у Панчеву број Ст 15/19 од 10.09.2019. године отворен стечајни поступак над стечајним дужником ... Стечајни поступак је покренут по предлогу Сбер Банке Србија а.д, која такође има потраживања према овом привредном друштву, по основу Уговора о кредиту од 27.02.2018. године, 06.12.2017. године, 07.09.2018. године и 26.07.2018. године. Решењем Привредног суда у Панчеву од 27.12.2019. године је одређено банкротство стечајног дужника ..., а решењем од 14.09.2020. године закључен је поступак стечаја, обзиром да стечајни дужник нема средстава да покрије ни све трошкове вођења стечајног поступка. Туженој ББ су били познати покренути поступци стечаја и ликвидације, јер је она тада била управник ..., а након што су кренули проблеми са испуњењем обавеза из предметних уговора, тужена је основала

установу ... која обавља исту делатност коју је обављао и ... и ту делатност обавља у истом објекту. Она је директор те установе, а туженом АА, који је у истој радио, дала је 2018. године отказ.

Током поступка је утврђено да је тужени АА као поклонодавац закључио Уговор о поклону са туженом ББ, својом супругом као поклонопримцем, дана 03.10.2018. године, којој је поконио непокретности уписане у ЛН број ... КО ..., две породичне стамбене зграде, помоћни објекат и непокретности уписане ЛН број ... КО ..., објекат ... и помоћни објекат, те је тужена била уписана у катастар непокретности као власник тих непокретности 1/1. Након закључења уговора о поклону, тужена је са ВВ закључила вансудско поравнање по којем је именованом припала непокретност у ... уписана у ЛН ..., која је предмет уговора о поклону, а по основу решавања имовинскоправних односа из уговора о зајму, који су закључили ВВ као зајмодавац и АА као зајмопримац 2016. године, тако да се сада као власник непокретности у ... води ВВ. Што се тиче непокретности уписаних у ЛН број ... КО ..., у односу на које тужилац тражи намирење свог потраживања, дошло је до промене власништва над истим, у току трајања парничног поступка, па је као садашњи власник тих непокретности, уместо тужене ББ, уписан ГГ. Именовани је у време подношења тужбе на непокретностима КО ... био уписан као хипотекарни поверилац, јер је дана 05.06.2019. године уписана извршна вансудска хипотека на основу заложне изјаве дате од стране тужене ББ. Заложна изјава је састављена и оверена дана 22.05.2019. године у корист ГГ, ради обезбеђења наплате потраживања из Уговора о зајму закљученог 17.05.2018. године и Анекса уговора о зајму од 21.05.2019. године у износу од 155.000 евра без камате са роком доспећа најкасније до 31.12.2020. године. Тужена ББ није вратила дуг из уговора о зајму, па је поверилац ГГ покренуо поступак и у извршном поступку му је припала та непокретност. Током поступка је утврђено да је тужени АА закључио уговор о поклону са туженом ББ, у време када је био обавезан да плати дуг и када је знао да банка неће имати одакле да наплати свој дуг, што је и туженој било познато.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на основу одредаба чл. 280, 281, 283, 284, 285 Закона о облигационим односима, те чл. 198 Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 125/04...36/11), члан 204 Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 72/11, 49/13 – Одлука УС 74/13 – Одлука УС 55/14), члан 1 Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 87/18 од 21.11.2018. године), те чл. 204 Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 72/11...18/20), закључио да тужени нису пасивно легитимисани у овом спору, и то првотужени на основу одредбе чл. 283 став 2 ЗОО, јер се тужба за побијање подноси против трећег лица у чију корист је предузета правна радња која се побија, а друготужена из разлога што је изгубила пасивну легитимацију током трајања овог поступка, обзиром да је власник непокретности (које су предмет уговора о поклону као радње која се побија) постало треће лице, а које лице тужилац није обухватио тужбом, односно преиначеном тужбом, нити је доказао да није било услова да се тужба прошири у односу на прибавиоца непокретности, па је тужбени захтев одбио као неоснован. Првостепени суд је приликом одлучивања имао у виду и одредбу члана 204 ЗПП, те нашао да се иста не може применити у конкретном случају, обзиром да је Законом о изменама и допунама ЗПП брисан став 3 тог члана који је прописивао да пресуда има дејства према стицаоцу, што значи да нема интервенцијског

дејства пресуде, те по налажењу првостепеног суда наведена одредба члана 204 став 1 ЗПП значи само да нема процесних сметњи за окончање поступка ако странка отуђи ствар.

Даље, првостепени суд налази да је тужбени захтев неоснован и из разлога што закључени уговор о поклону између тужених не представља пуноважни правни посао из чл. 280 ЗОО, те је по службеној дужности у смислу одредбе чл. 109 ЗОО, и чл. 51, 52, 53, 66 и 103 истог Закона, а имајући у виду указивање тужених, закључио да је предметни уговор ништав, обзиром да је исти закључен у циљу онемогућавања намирења тужиоца, а не ради промене својинско правног режима на непокретностима стеченим у браку, па како тужилац не тражи утврђење ништавости уговора, то је по налажењу првостепеног суда, ништавост цењена само у контексту основаности тужбеног захтева за побијање правних радњи дужника. Одлуку из става другог изреке, суд је донео применом одредбе чл. 194 и 294 став 1 тачка 6 ЗПП, налазећи да тужилац нема правни интерес за постављање евентуалног тужбеног захтева, којим се тражи само утврђење да уговор о поклону не производи правно дејство према тужиоцу, а не тражи се обавезивање туженог да трпи намирење продајом имовине, која је предмет побијаног правног посла, па је тужба тужиоца у погледу евентуалног тужбеног захтева одбачена.

По налажењу Апелационог суда, правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца у односу на првотуженог АА, док је у односу на друготужену, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право.

Првотужени као дужник тужиоца, и по оцени овог суда, није пасивно легитимисан у овом поступку, обзиром да се тужба побијање дужникових правних радњи, сходно одредби члана 282 став 2 ЗОО подноси против трећег лица са којим је или у чију је корист предузета правна радња која се побија, односно против његових универзалних правних следбеника.

Наиме, одредбом члана 280 Закона о облигационим односима прописано је да сваки поверилац чије потраживање је доспело за исплату, и без обзира када је настало, може побијати правну радњу свог дужника која је предузета на штету поверилаца (став 1), те да се сматра да је правна радња предузета на штету поверилаца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериочевог потраживања (став 2).

Одредбом члана 281 став 1 истог закона је прописано да се теретно располагање може побијати ако је у време располагања дужник знао или могао знати да предузетим располагањем наноси штету својим повериоцима и ако је трећем лицу са којим је или у чију је корист правна радња предузета то било познато или могло бити познато, те ставом два је прописано да ако је треће лице дужников супругу, или сродник по крви у правој линији, или у побочној линији до четвртог степена, или по тазбини до истог степена, претпоставља се да му је било познато да дужник предузетим располагањем наноси штету повериоцима. Ставом три је предвиђено да се код бесплатних располагања и са њима изједначених правних радњи сматра да је дужник знао да предузетим располагањем наноси штету повериоцима, и за побијање тих радњи не

захтева се да је трећем лицу то било познато или могло бити познато.

Из наведеног произилази да је за побијање дужникових правних радњи неопходно кумулативно испуњење три услова: да је поверилац оштећен правном радњом дужника, да је дужник имао намеру да оштети повериоца и да је треће лице несавесно, односно да је знало или морало знати за намеру дужника. Терет доказивања ових услова је на повериоцу. Изузетак код ових правила је прописан у ситуацији када је дужник својом имовином располагао бесплатно и у овој ситуацији је прописана законска претпоставка да су трећа лица знала да се предузетим располагањем наноси штета повериоцу, због чега је искључена обавеза доказивања несавесности трећих лица.

Правна радња је предузета на штету повериоца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење потраживања повериоца, што поверилац доказује неуспелим покушајем принудне наплате свог доспелог потраживања из друге имовине дужника, што је последица предузете правне радње која се побија, јер се дужник таквом радњом довео у стање инсолвентности.

У конкретном случају, по оцени овог суда, испуњени су законом предвиђени услови за побијање дужникових правних радњи. Најпре, постоји доспело потраживање тужиоца "Банке Интесе" према дужнику, овде туженом АА, по основу дуга из Уговора о кредиту од 24.05.2017. године и 04.06.2018. године, за које уговоре је тужени као јемац платац закључио Уговоре о јемству истог дана и обавезао се да ће платити пуноважну и доспелу обавеза корисника кредита ..., а што није учинио. Првотужени се закључењем Уговора о поклону дана 03.10.2018. године са туженом ББ довео у стање инсолвентности, обзиром да је утврђено да не постоји друга имовина која би била подобна за извршење тужиочевог доспелог потраживања, а што ни парничне странке нису током поступка спориле. Једина преостала имовина дужника са уделом од 1/2 дела налази се у..., у погледу које имовине је тужилац покушао да се принудним путем намири у извршном поступку, међутим није успео, због чега је извршење обустављено. Услед радње која се побија, објективно је дошло до негативне промене у дужниковој имовини, тј. она је смањена, односно намирење повериоца овде тужиоца је онемогућено. Тужени АА у тренутку предузимања радње – закључења уговора о поклону, знао је да истом радњом наноси штету повериоцу, односно доводи у себе у стање инсолвентности, будући да не постоји могућност да тужилац на други начин наплати своје потраживање. Обзиром да је у питању бестеретно располагање, односно да је тужени АА бесплатно располагао својом имовином у корист своје супруге, законска је претпоставка да је друготужена знала да се предузетим располагањем наноси штета повериоцу, што је и током поступка утврђено од стране првостепеног суда.

Да је друготужена пасивно легитимисана у овој правној ствари произилази из одредбе члана 283 став 2 ЗОО, која прописује да се тужба за побијање подноси против трећег лица са којим је предузета правна радња која се побија, односно против његових универзалних правних следбеника. Друготужена је као поклонопримац закључила Уговор о поклону са туженим, на основу кога је постала искључиви власник на непокретностима које су предмет тог уговора, а знајући да се предузетим располагањем наноси штета повериоцу (обзиром да је утврђено да је имала сазнања да тужени дугује

новац банци и да су покренути поступци ликвидације и стечаја над ..., јер је била управник овог друштва), чиме је поступала и противно начелу савесности и поштења прописаним чланом 12 ЗОО. Дакле, друготужена је у моменту подношења тужбе, којом се тражи побијање уговора о поклону као правне радње туженог-дужника, била уписана као власник истих у катастру непокретности, и као таква јесте пасивно легитимисана, а околност што је током трајања поступка дошло до промене власништва у катастру, не може имати утицаја на пасивну легитимацију тужене, будући да се питање постојања материјалноправних претпоставки за одлучивање о основаности тужбеног захтева просуђује и цени у време подношења тужбе.

Наиме, у конкретном случају, ГГ је током трајања поступка стекао право својине над непокретностима уписаним у КО ... по основу Закључка о предаји јавног извршитеља од 02.02.2022. године. Наведена непокретност је претходно била предмет заложне изјаве, коју је друготужена дала 22.05.2019. године (дакле, у временском периоду када је већ увелико знала за постојање дуга туженог према повериоцу и за немогућност наплате потраживања тужиоца услед непостојања друге имовине туженог, због чега је уосталом и тражила да закључе уговор о поклону, што правилно првостепени суд утврђује у доказном поступку), а као обезбеђење дуга из Уговора о зајму, закљученог са ГГ дана 17.05.2018. године и Анексом истог од 21.05.2019. године, па како дуг није вратила, то је именовани покренуо извршни поступак у коме му је припала та непокретност у својину и током овог поступка се уписао у катастар непокретности као власник.

С тим у вези, првостепени суд погрешно примењује материјално право из одредбе члана 283 став 3 ЗОО, којом је прописано да ако је трећи отуђио неким теретним послом корист прибављену располагањем које се побија, тужба се може подићи против прибавиоца само ако је овај знао да се прибављање његових претходника може побијати, а ако је ту корист отуђио послом без накнаде, тужба се може подићи против прибавиоца и ако он то није знао, па закључује да је пасивно легитимисан садашњи власник тих непокретности ГГ, а не тужена која је изгубила пасивну легитимацију током трајања поступка. Ово стога што цитирана законска одредба регулише правну ситуацију у којој је дошло до отуђења прибављене користи пре подношења тужбе, те прописује у којим случајевима и против којих лица се иста може подићи, што овде није случај, будући да је до отуђења дошло током трајања првостепеног поступка.

Одредбом члана 204 став 1 Закона о парничном поступку је прописано да ако странка отуђи ствар или право о коме тече парница, то не спречава да се парница међу истим странкама доврши. Наведеном законском одредбом се пружа заштита парничних странака у случају да неко од њих, после започињања тока парнице отуђи ствар или право које је предмет спора. Из садржине наведене законске одредбе произилази да у таквом случају тужилац неће изгубити активну легитимацију, нити тужени пасивну легитимацију у започетом спору, који се има завршити између истих странака, без обзира на отуђење права или ствари. Сагласно напред наведеном, првостепени суд је у конкретном случају на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, погрешно применио наведену одредбу Закона о парничном поступку, а што у конкретном случају упућује на погрешну примену материјалног права у смислу постојања пасивне легитимације на страни друготужене, у ситуацији када је на треће лице прешло право

власништва на непокретностима. Како на основу изведених доказа произилази да је потраживање тужиоца основано у погледу побијања дужникових правних радњи према друготуженој, то промена дужника у току парнице (а нарочито не на начин супротан начелима облигационог права) нема за последицу да је и тужбени захтев аутоматски неоснован због одсуства пасивне легитимације на страни тужене другог реда, чиме су се стекли услови за преиначење побијане пресуде у односу на друготужену.

Из наведених разлога, а на основу члана 390 и 394 тачка 4 ЗПП, одлучено је као у ставу првом и другом изреке ове другостепене одлуке.

Што се тиче одлуке из става другог изреке ожалбене пресуде, овај суд налази да није било места одлучивању о евентуалном тужбеном захтеву тужиоца. Наиме, тужилац је поднеском од 05.05.2023. године прецизирао тужбу, те примарним тужбеним захтевом тражи да се утврди да Уговор о поклону закључен између тужених не производи правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење тужиочевог потраживања, што је друготужена дужна да призна и трпи да се из вредности предметних непокретности уписаних у ЛН ... КО ..., намире потраживања тужиоца продајом у судском извршном поступку, док евентуалним тужбеним захтевом тражи да се утврди да Уговор о поклону не производи правно дејство према тужиоцу у обиму потребном за намирење тужиочевог потраживања. Предмет тужбеног захтева јесте побијање дужникових правних радњи, а не утврђење ништавости уговора. Да би био предмет посебног посебног одлучивања, евентуални тужбени захтев се мора разликовати од примарног тужбеног захтева у квалитативном смислу, односно морају се међусобно искључивати да би егзистирали у оквиру исте тужбе. Имајући у виду да је тужбени захтев који је тужилац поставио као евентуални садржан у захтеву који тужилац потражује из истог основа тужбеним захтевом постављеним као примарни тужбени захтев, то овај суд налази да постављени тужбени захтеви немају карактер примарног и евентуалног тужбеног захтева, већ да се ради о једном захтеву. Стога је укинуо првостепену пресуду у другом ставу изреке и одлучио као у четвртом ставу изреке ове другостепене одлуке, сходно одредби члана 387 став 1 тачка 6 ЗПП.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца али је нашао да су без утицаја на другачије пресуђење па их није посебно образлагао сходно овлашћењу из члана 396 Закона о парничном поступку.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у трећем ставу изреке, јер је донета правилном применом одредби члана 153 и 154 ЗПП и применом АТ у време првостепеног пресуђења, према успеху тужиоца у спору, обзиром да је тужбени захтев одбијен према првотуженом. Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд обрачунао висину и структуру трошкова, будући да су туженом признати трошкови према опредељеном трошковнику, дајући уједно и разлоге због којих тужиоцу нису признати остали тражени трошкови, а које разлоге прихвата и овај суд, те је применом одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП одлучио као у првом ставу изреке.

Преиначењем одлуке о основном захтеву у односу на друготужену, стекли су се услови и за преиначење одлуке о трошковима поступка, применом одредби члана 153, 154 и 165 ЗПП, па су тужиоцу у оквиру опредељеног трошковника, признати трошкови

поступка сразмерно успеху у спору. Како је тужилац поједине трошкове за предузете радње тражио у време важења старе Адвокатске тарифе и исте определио у погледу врсте и висине, то је и награда за поједине предузете радње одмерена сходно његовом захтеву и претходно важећој Адвокатској тарифи, односно износ од по 31.500,00 динара на име заступања тужиоца од стране пуномоћника адвоката на два одржана рочишта, на име приступа на 3 неодржана рочишта износ од по 16.500,00 динара, као и заступање на 2 одржана рочишта у износу од по 49.500,00 динара, сходно Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења, како је тражено допунским захтевом за накнаду трошкова. Тужиоцу су признати и трошкови вештачења у износу од 25.000,00 динара, те трошкови на име судске таксе на тужбу и пресуду у износу од по 97.500,00 динара, према висини досуђене накнаде, сходно Таксној тарифи из Закона о судским таксама. Имајући у виду наведено, применом одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртог изреке ожалбене пресуде и одлучено као у саву трећем изреке ове другостепене одлуке.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић